

Arrest

nr. 132 900 van 7 november 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 26 mei 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 23 april 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die loco advocaat B. LOOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 april 2014 neemt de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing die op 25 april 2014 ter kennis gebracht werd en waarvan de motieven als volgt luiden:

“In uitvoering van artikel 52, 4,5^{de} lid van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25.10.2013 werd ingediend door: (...) Om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.'

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- *Aanslagbiljet personenbelasting (inkomstenjaar 2012-2013) waaruit blijkt dat zij in 2012 in een gemiddeld maandelijks inkomen had van €607,07*
- *arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur dd. 04.03.2013 voor deeltijdse tewerkstelling (vzw Thuishulp); van deze tewerkstelling werden geen loonfiches voorgelegd. Uit bijkomende gegevens van het administratieve dossier blijkt bovendien dat de referentiepersoon sedert 02.09.2013 niet langer bij deze werkgever tewerkgesteld is*
- *arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur dd. 16.09.2013 voor deeltijdse tewerkstelling (Bikhh BVBA); van deze tewerkstelling werden geen loonfiches voorgelegd. Uit bijkomende gegevens van het administratieve dossier blijkt bovendien dat de referentiepersoon sedert 25.09.2013 niet langer bij deze werkgever tewerkgesteld is*
- *loonfiches TempoTeam voor de periode 25.01.2013-23.02.2013); ongedateerde arbeidsovereenkomst van bepaalde duur (periode 25.03.2013-28.03.2013) voor deeltijdse tewerkstelling (TempoTeam): deze tewerkstelling is inmiddels afgelopen.*

Uit de voorgelegde documenten blijkt niet dat de referentiepersoon momenteel opnieuw tewerkgesteld is: er werden immers geen bijkomende documenten voorgelegd waaruit blijkt dat er een nieuw arbeidscontract afgesloten werd. Uit de voorliggende gegevens blijkt op dan ook op onvoldoende wijze dat de Belgische onderdaan over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren en (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Tevens legt betrokkene volgende documenten voor m.b.t. zijn persoonlijke bestaansmiddelen:

- *aanslagbiljet personenbelasting (inkomstenjaar 2012 - aanslagjaar 2013)*
- *arbeidsovereenkomst uitzendarbeid (21.10.2013-25.10.2013)*
- *diverse loonfiches waaruit blijkt dat hij in de periode november 2012 - december 2013 op onregelmatige basis tewerkgesteld was via uitzendarbeid*

Er kan met deze documenten echter geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 42, § 1 van de vreemdelingenwet, de schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel en zoals vervat in artikel 41.2,a) van het Handvest van de Grondrechten van de EU, de schending van de materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en tenslotte de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Verzoeker licht zijn eerste middel als volgt toe: "EERSTE MIDDEL: schending van artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet, schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel en zoals vervat in artikel 41. 2 ,a) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna "het Handvest"), en schending van de materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook de zorgvuldigheidsverplichting. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt: "De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft : de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem

voegen; de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen : dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid; 2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen; 3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt. dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden."

Artikel 42 Vw. verduidelijkt dat het bestuur een behoefteanalyse moet maken van het gezin om na te gaan welke bestaansmiddelen vereist zijn om in de behoeften van het gezin te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid. Artikel 42, §1 Vw. bepaalt: "§ 1. Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier. Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, §4. tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid. " Verwerende partij stelt dat uit de voorliggende gegevens in het dossier op onvoldoende blijkt dat de Belgische onderdaan over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Verwerende partij heeft echter geen behoefteanalyse gemaakt van welke bestaansmiddelen verzoeker en zijn partner nodig hebben. Zo hield verwerende partij totaal geen rekening met het feit dat verzoeker zelf werkt, en over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Bij een behoefteanalyse is dit een relevant element, aangezien het gezinsinkomen dankzij de arbeid van verzoeker voldoende hoog ligt, en verzoeker en zijn partner makkelijk in hun levensonderhoud kunnen voorzien. Verwerende partij hield echter geen rekening met dit alles.

2. Verbonden hiermee dient er gewezen te worden op het hoorrecht zoals vervat in het Handvest. Artikel 41 van het Handvest stelt:

"7. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

b) het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim;

c) de plicht van de betrokken diensten, hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Unie van de schade die door haar instellingen of door haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtssystemen der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen."

Het Handvest maakt sinds het Verdrag van Lissabon, en met name artikel 6.1 van het Verdrag, primair recht uit, en primeert met andere woorden op nationale bepalingen. In het arrest van het Hof van Justitie van 22 november 2012, *M. M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland en Attorney General*, C-277/11 verduidelijkt het Hof dat het hoorrecht van algemene toepassing is, ook als de nationale wetgeving er niet in voorziet: "81 Dienaangaande zij eraan herinnerd dat volgens vaste rechtspraak van het Hof de eerbiediging van de rechten van de verdediging een algemeen beginsel van het recht van de Unie vormt (zie met name arresten van 28 maart 2000, *Krombach*, C-7/98, *Jurispr. blz.* 1-1935, punt 42, en 18 december 2008, *Sopropé*, C-349/07, *Jurispr. blz.* 1-10369, punt 36). 82 De onderhavige zaak betreft meer in het bijzonder het recht om in elke procedure te worden gehoord, dat integraal deel uitmaakt van genoemd grondrecht (zie in die zin met name arresten van 9 november 1983, *Nederlandsche Banden-Industrie- Michelin/Commissie*, 322/81, *Jurispr. blz.* 3461, punt 7, en 18 oktober 1989, *Orkem/Commissie*, 374/87, *Jurispr. blz.* 3283, punt 32). Dit recht is thans niet alleen neergelegd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die de eerbiediging van de rechten van de verdediging garanderen alsmede het recht op een eerlijk proces in het kader van elke procédure in rechte, maar ook in artikel 41 ervan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt. Artikel 41, lid 2, bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder omvat te worden gehoord voordat je gens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en zakengeheim alsmede de plicht van de betrokken diensten om hun beslissingen met redenen te omkleden. 84 Vaststaat dat deze bepaling van algemene toepassing is, zoals uit de bewoordingen ervan blijkt. 85 Het Hof heeft dus steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie, waar het heeft geoordeeld dat dit recht van toepassing is in iedere procedure die een bezwarend besluit kan leiden (zie met name arresten van 23 oktober 1974, *Transocean Marine Paint Association/Commissie*, 17/74, *Jurispr. blz.* 1063, punt 15; *Krombach*, reeds aangehaald, punt 42, en *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 36). 86 Volgens de rechtspraak van het Hof moet dit recht worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (zie arrest *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 38). 87 Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, *Spanje/Commissie*, C-287/02, *Jurispr. blz.* 1-5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, *Jurispr. blz.* 1-9147, punt 83, en 21 december 2011, *Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran*, C-27/09 P, nog niet gepubliceerd in de *Jurisprudentie*, punten 64 en 65). 88 Bedoeld recht impliceert tevens dat de administratie met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en de beschikking toereikend te motiveren (zie arresten van 21 november 1991, *Technische Universität München*, C-269/90, *Jurispr. blz.* 1-5469, punt 14, en *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging.

Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen: "7. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegedeeld. Een bijlage 20 die wordt afgeleverd aan een Nigeriaanse onderdaan is een terugkeerbesluit in de zin van artikel 3.4 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Terugkeerrichtlijn). Het hoorrecht is dan ook van toepassing in verzoekers geval. Het Hof oordeelt in paragraaf 87 van bovenstaand arrest dat het hoorrecht waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden.

Het Hof heeft in paragraaf 65 van het arrest van 21 december 2011, *France/People's Mojahedin Organization of Iran*, C27/09 P, geoordeeld dat het hoorrecht tot doel heeft dat de belanghebbende fouten kan laten verbeteren of nieuwe elementen kan laten gelden met betrekking tot een maatregel die zal genomen worden. Indien verzoeker, zoals vereist door artikel 41.2 van het Handvest, op de hoogte zou gebracht geweest zijn van het standpunt van het bestuur aangaande het feit dat de aanvraag onvoldoende geactualiseerd is, en er geen voldoende bewijzen voorliggen omtrent het feit dat verzoekers' partner momenteel tewerkgesteld is, had verzoeker bijkomende bewijzen kunnen overmaken. Indien verwerende partij aan haar verplichting onder artikel 42, §1 Vw. om een behoefte-analyse te voeren had voldaan, en aan haar verplichting onder artikel 41.2 van het Handvest om verzoeker te horen naar aanleiding van de voorgenomen negatieve beslissing dan had verzoekende partij bovenvermelde elementen voorgelegd en kon verwerende partij op basis van deze nieuwe elementen de maatregel herzien. De kans is overigens meer dan reëel dat de verwerende partij een andere beslissing zou genomen hebben in dat geval. Indien verzoekende partij haar hoorrecht zoals gegarandeerd door het Handvest had kunnen uitoefenen was verwerende partij tot een andere beslissing gekomen. Dat de bestreden beslissing dan ook alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Overwegende dat de principes van behoorlijk bestuur iedere normaal zorgvuldige administratie oplegt haar appreciatiebevoegdheid uit te oefenen als een normaal voorzichtig en redelijk bestuur, rekening houdend met het wettelijkheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel dat het bestuur verbiedt te handelen tegen alle redelijkheid in. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier. De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn. De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier. De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit: "De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn (J. DE STAERCKE, *Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst*, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)". Dat de bestreden beslissing dan ook alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur schendt. De motivering van de bestreden beslissing kan dan ook geenszins afdoend genoemd worden, en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratief bestuur aan onderworpen is. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen. Voorts ging verwerende partij ook op onzorgvuldige wijze te werk door geen behoefteanalyse te voeren vooraleer een negatieve beslissing te nemen. Hierdoor werd ook de zorgvuldigheidsplicht geschonden."

2.3. De in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet kan volstaan worden dat de motiveringsplicht vervat in dit artikel slechts de formele motiveringsplicht betreft. Aan deze formele motiveringsplicht werd evenwel voldaan.

Wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, onderzoekt de Raad de draagkracht en de deugdelijkheid van de motieven van de bestreden beslissing in combinatie met de

artikelen 40ter en 42, § 1, lid 2 van de vreemdelingenwet, met name de rechtsgronden van bestreden beslissing.

Verzoeker betoogt dat geen behoefteanalyse werd gedaan van de bestaansmiddelen, die verzoekende partij en haar partner nodig hebben. Er zou geen rekening zijn gehouden met het gegeven dat de verzoekende partij zelf werkt.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;*
- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.*

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie."*

Artikel 42, § 1, lid 2 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

In de bestreden beslissing wordt omtrent de bestaansmiddelen het volgende gesteld:

"Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. '

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- Aanslagbiljet personenbelasting (inkomstenjaar 2012-2013) waaruit blijkt dat zij in 2012 in een gemiddeld maandelijks inkomen had van €607,07*
- arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur dd. 04.03.2013 voor deeltijdse tewerkstelling (vzw Thuishulp); van deze tewerkstelling werden geen loonfiches voorgelegd. Uit bijkomende gegevens van het administratieve dossier blijkt bovendien dat de referentiepersoon sedert 02.09.2013 niet langer bij deze werkgever tewerkgesteld is*
- - arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur dd. 16.09.2013 voor deeltijdse tewerkstelling (Bikhh BVBA); van deze tewerkstelling werden geen loonfiches voorgelegd. Uit bijkomende gegevens van het administratieve dossier blijkt bovendien dat de referentiepersoon sedert 25.09.2013 niet langer bij deze werkgever tewerkgesteld is*
- - loonfiches TempoTeam voor de periode 25.01.2013-23.02.2013; ongedateerde arbeidsovereenkomst van bepaalde duur (periode 25.03.2013-28.03.2013) voor deeltijdse tewerkstelling (TempoTeam); deze tewerkstelling is inmiddels afgelopen.*

Uit de voorgelegde documenten blijkt niet dat de referentiepersoon momenteel opnieuw tewerkgesteld is: er werden immers geen bijkomende documenten voorgelegd waaruit blijkt dat er een nieuw arbeidscontract afgesloten werd. Uit de voorliggende gegevens blijkt op dan ook op onvoldoende wijze

dat de Belgische onderdaan over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren en (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Tevens legt betrokkene volgende documenten voor m.b.t. zijn persoonlijke bestaansmiddelen:

- *aanslagbiljetpersonenbelasting (inkomstenjaar 2012 - aanslagjaar 2013)*
- *arbeidsovereenkomst uitzendarbeid (21.10.2013-25.10.2013)*
- *diverse loonfiches waaruit blijkt dat hij in de periode november 2012 - december 2013 op onregelmatige basis tewerkgesteld was via uitzendarbeid”.*

Uit de administratief dossier en de bijgebrachte stukken blijkt niet dat de verzoekende partij tewerkgesteld was op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Minstens toont de verzoekende partij niet aan dat zij werkt.

In de bestreden beslissing wordt aangaande de bestaansmiddelen van de verzoekende partij vastgesteld dat de al aangegeven inkomsten dateren uit het verleden en dat er evenmin een bewijs van actuele tewerkstelling is.

Het bestuur komt in de bestreden beslissing dan ook tot de conclusie dat de verzoekende partij en diegene bij wie ze zich voegt actueel op het moment van de bestreden beslissing niet waren tewerkgesteld. De verzoekende partij weerlegt de motieven van de bestreden beslissing niet.

Artikel 42, § 1, lid 2 van de vreemdelingenwet bepaalt *“dat indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is”* een zogenaamde behoeftenanalyse dient ondernomen te worden.

Uit de vaststellingen blijkt dat er niet aan voornoemde wettelijke voorwaarde werd voldaan, evenwel niet in de zin dat deze ontoereikend zouden zijn, maar wel in de zin dat er geen voorhanden zijn of niet werden bijgebracht door de verzoekende partij. Wanneer er hoegenaamd géén regelmatige en stabiele bestaansmiddelen bijgebracht werden, is het niet kennelijk onredelijk dat het bestuur geen behoeftanalyse uitvoert.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is niet aangetoond.

Daargelaten de vraag of de verzoekende partij gehoord diende te worden door de gemachtigde alvorens de bestreden beslissing aan haar werd afgegeven, merkt de Raad op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het opleggen van een inreisverbod, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, in casu het inreisverbod, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een

andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afgeven van de bestreden beslissing van 23 april 2014 hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot een algemene verwijzing naar artikel 41 van het Handvest en niet concretiseert welke specifieke omstandigheden hij dan wel zou hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, met name dat de bestreden beslissing andersluidend zou zijn geweest. Verzoeker beperkt zich tot een theoretische discussie die niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat de verzoekende partij wel degelijk de kans heeft gehad om het bewijs van het bestaan van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen aan te tonen. Zij heeft dit ook trachten te doen, door documenten dienaangaande neer te leggen, zij was dus met zekerheid op de hoogte van de noodzaak dit te doen en zij deed dat ook. Doch de wettelijke voorwaarden werden daarbij niet nagekomen daar zij niet heeft aangetoond over bestaansmiddelen te beschikken, noch dat zij is tewerkgesteld. Zodoende kan niet met rede gesteld worden dat het voorafgaandelijk horen in casu de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden. In de gegeven omstandigheden en bij gebrek aan nadere duiding vanwege de verzoeker, kan de aangevoerde schending van het hoorrecht zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC